

Srce je na jugu

Prije tri godine doša san iz Splita ovdi u Zagreb i nemojete me pitati zašto.

Ja, Splićo, bili Hajdukovac, navika na sunce i more, krenija san u veliki grad.

Ma čin je mater krenila priko Klisa, već mi je falilo moje misto i ćaćino selo.

Odma san se sitija svoga dida Ante kako sidi pokraj komina i gura lug po siniji

i kako polako pijucka svoju bevandu. Fali mi i vika moje babe Luce koja daje

đavlu kokoši šta joj prpaju po raščiki, ali i suside Kate koja je glavna ćakulona

u mistu. Ma, nema šta ta ne zna. Sve špija kroz zatvorene škure i rastrte

koltrine, vidi šta nosite, šta jidete i zna o čemu ćakulate. Ma, dobra je ona ka

kruv, ali voli sve znat. Zna ona kad san ja otiša za Zagreb, kad će vapor

pristat u misto, kad će se otelit susidova krava, ma sve van ona zna.

Samo jedno ne zna.

Ne zna kad ću ja doć iz Zagreba svome didu i babi koji me uvik razvesele

pijaton pure i varenike, samo malin pinjuron manistre i šalše s malo pancete i

pomidora i da bude ona naša vesela marena u kužini.

Sve je ovdi lipo – i judi i mista, ali srce me vuče doli na jug. Uz more ja san

sritan. Ondi mi je srce ka kuća veliko i doli san ja pravi ja.